

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXX., číslo 1

Vyšlo 25. 3. 2018

PŘIJDE JARO, PŘIJDE, BUDE ZASE MÁJ...

Pravděpodobně znáte tuhle písničku, starší generace se ji učily ve školách. Je plná optimismu, naděje. Ano, jaro je skutečně krásné, události a věci v přírodě jdou k lepšímu. Je stále víc teplo, vše se probouzí a ožívá. A člověk má touhu, aby právě tak šly události i v lidském životě. Aby tak nějak samo od sebe vše šlo k lepšímu – nemocní a staří touží, aby přibývalo zdraví, abychoom každé ráno byli čilejší a čilejší, aby naše obtíže vymizely tím, že se z nich vyspíme. A aby i ostatní události našeho života se pomalu tak nějak samy od sebe zlepšovaly.

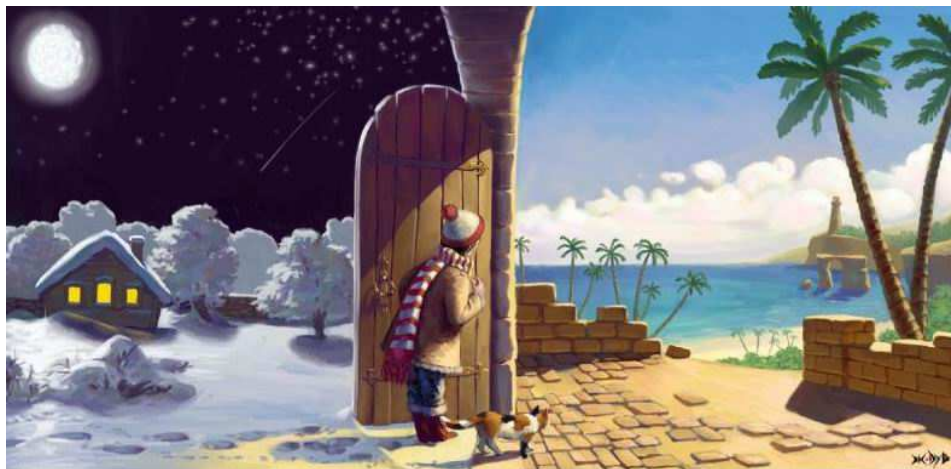
Jenže naše zkušenost je tragicky jiná. Ano, někdy to tak opravdu je, že třeba zdravotní obtíže pomalu ustupují, ale staří lidé ví, že jsou situace, kdy už to lepší nebude a kdy každý nový den může přinést něco nečekaného a nové komplikace. Přesto je v lidském srdci tato touha – jak to říká i ono úsloví: „Každá babička stará je veselejší zjara“.

Jsou před námi Velikonoce, které dřívější doby chtěly redukovat na „svátky jara“ a podobně. Člověku napadá, co chudáci lidí na jižní polokouli, v Austrálii, v Jižní Americe, kde velikonoce ohlašují nástup podzimu a brzký příchod zimy :-)

Velikonoce v sobě ale opravdu skrývají velké poselství, poselství „jara“ pro lidský život. Kristovým vzkříšením definitivně odplynula zima z lidských dějin. A to, po čem tady často marně toužíme – aby se společenské uspořádání změnilo k lepšímu, aby z lidského života definitivně zmizely obtíže a problémy, aby vše bylo dobré a správné – což to všecko nám není zaslíbené v ráji? Církev nás učí, že dokonalý Boží svět nenastane postupným zlepšováním tohoto viditelného světa, ale novým stvořením. Bůh sám na nás uskuteční krok, jaký učinil Ježíš smrtí a Zmrtvýchvstáním. Oproti pozemskému jaru má toto Boží jaro jednu přednost – nebude přicházet postupně, ale objeví se zčistajasna, v jediném okamžiku. Jako když otevřete dveře a vstoupíte do jiného pokoje. Velikonoce nás učí nebát se smrti a nepovažovat dokonalý svět za neuskutečnitelnou utopii. Mějme v sobě touhu po nebi, těšme se do nebe. Pohřební zpěvačky zpívaly: „Ruka Páně chystá tobě věčný máj!“ A když jsem je tak poslouchal, uvědomil jsme si, jak hlubokou pravdu tato píseň má.

Požehnané Velikonoce!

P. Jan Nekuda

MATRIKY ZE ŠLAPANIC

období 26.11.2017 – 5.3.2018

Z vody a Ducha svatého se znovu narodili:

datum		bydliště
26.11.	Klára Marta Dobrovolná	Kobylnice
26.11.	Karolína Štěpánková	Šlapanice
7.1.	Markéta Anežka Buchtová	Jiříkovice
4.2.	Matěj Žáček	Šlapanice
18.2.	David Lejdar	Šlapanice
4.3.	Daniel Hrášok	Šlapanice

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

+			ročník
3.12.	Ludmila Andrášková	Šlapanice	1923
5.12.	Alois Tesar	Jiříkovice	1940
13.12.	Miloš Kříž	Šlapanice	1958
30.12.	Lubomír Duchoň	Brno	1932
15.1.	Marie Fojtková	Šlapanice	1935
22.1.	Marie Dvořáčková	Ponětovice	1924
24.1.	Marie Macháčková	Šlapanice	1960
22.2.	František Tesar	Jiříkovice	1946

MATRIKY Z PODOLÍ

Z vody a Ducha svatého se znovu narodili:

datum	místo křtu
24.2. Martin Holý	Podolí

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

+	ročník
30.1. Zdeňka Lípová	1934
19.2. Věra Hofírková	1939

Z KALENDÁŘE

9.3. – 24.6. 2018

- 22., 23., 26. a 28.3. velikonoční návštěvy nemocných
 7.4. 1. sv. zpověď dětí
 22.4. prosebný průvod do polí za úrodu (Bedřichovice)
 30.4., 2., 3. a 4.5. návštěvy nemocných
 6.5. slavnost výročí posvěcení kaple v Ponětovicích
 12.5. farní pouť do Křtin
 13.5. 1. sv. přijímání
 19.5. Svatodušní vigilie
 25.5. Noc kostelů
 27.5. hody Bedřichovice
 28., 30., 31.5. a 1.6. návštěvy nemocných
 31.5. Boží Tělo ve Šlapanicích
 1. – 3.6. farní víkend

KVĚTNÁ NEDĚLE

Květnou nedělí vstupujeme do Svatého týdne, který je vyvrcholením postního čtyřicetidenní a bezprostřední přípravou na Velikonoce. Tematicky je tento den plný paradoxů, podobně jako náš život, snad proto je mi tato poslední postní neděle tak blízká. Ježíš vjíždí do Jeruzaléma na oslátku, oslavován zástupy, jako zaslíbený tichý král. Vyzdvihuje se jeho tichost, mírnost a pokora. Jejím symbolem – v kontrastu ke hřebcům všech bojovníků a vojevůdců – je oslík, protiklad bojovnosti a okázalosti, němá tvář vyjadřující služebnost, pokoru a solidaritu s těmi, kdo se nevypínají nad druhé, tehdejší běžný dopravní prostředek prostého lidu. To je sympatické. Pokoře a skromnosti fandíme, okázalost nemáme rádi. Po pokoji toužíme, konflikty a rozruch nemáme rádi.

Ve skutečnosti jde ale při tom vjezdu do Jeruzaléma vlastně o pořádný poprask a Ježíš tu vystupuje dost sebevědomě a suverénně. Celé to pozdvižení zinscenuje. Sám se přihlásí o tu roli očekávaného krále. Strhne na sebe pozornost zástupů. Vyprovokuje je k pořádné manifestaci, způsobí rozruch v celém Jeruzalémě. A nakonec tomu všemu nasadí korunu veřejnou výtržností v chrámě, když nabourá léta zavedený náboženský servis pro účastníky bohoslužeb. A to všechno v napjaté atmosféře římského protektorátu.

Jde nám opravdu tohle všechno dohromady s představou tichosti, pokory a pokojného jednání? V tom je přece evidentní rozpor, zřetelný paradox. Tento paradox je nutno mít na paměti při Ježíšově blahoslavenství tichých: Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Ježíš prohlašuje za šťastné tiché. Ale koho má tedy vlastně na mysli? Tichý král v Ježíšově podání poukazuje na různá ticha a v různých souvislostech, a ne každé je kladné a šťastné. Považovat tichost obecně za něco dobrého, pravdivého a nadějného je omyl. Žalmista se například ironicky ptá božího lidu: „Opravdu svou němotou hlásáte spravedlnost?“ Mlčet k bezpráví a nepravostem není nic pozitivního ani nadějného a spoléhat se na to, že si mlčením vykoupíme klid, je také iluze. Apoštol vybízí: „Nazývejte ty věci pravým jménem. Když se ty věci správně pojmenují, je jasné, oč jde. A kde se rozjasní, tam je světlo.“ Umlčet každý rozruch chtěli Ježíšovi protivníci. Podle evangelisty Jana to byl dokonce jeden z motivů, proč se ho rozhodli zlikvidovat. Ustrašené, lhostejné nebo pohodlné ticho Ježíš určitě neblahoslaví a tichou domácnost by za šťastnou také jistě neprohlásil. Však sám kolikrát lidem vracel řeč a dětem, co se v kostele ozývaly, když už všichni zmlkli, dal za pravdu.

Ta tichost, která je podle Ježíše šťastná, je zcela určitá. Nejlépe ji přiblíží žalm, který v tom blahoslavenství Ježíš takřka cituje. Ten žalm začíná slovy: „Nevzrušuj se kvůli zlovolníkům, nezáviď těm, kdo jednájí podle. Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou. Odlož hněv a zanech rozhořčení, ať se nedopustíš zlého.“ O tuhle situaci v tichosti jde – o naše reakce, když jsme svědky úspěchů zvůle, podlosti, intrikaření a všelijakých piklů. Když vidíme, jak jim to vychází, jak si jdou úspěšně svou cestou. To se člověka zmocňuje beznaděj a bezmoc. A ta vede k agresi. Určitě to znáte. Když nevím kudy kam, zvyšuji hlas, křičím na děti, řeknu v hádce to, co bych nikdy jindy neřekl. Když neplatí věcné argumenty, sám se přestanu na pravdu ohlížet. Dám se strnout na stejnou rovinu. Najednou je dobré všechno, jen abych svou pravdu prosadil. A nemusí to být ani hlučné. Pikle se většinou domlouvají šeptem. A ty největší podpásovky se pronášejí s úsměvem a zbožně.

Co s tím? Má tedy člověk mlčet, aby se neprohřešil? Z téhle iluze nás bible rychle vyvede. Devětařicátý žalm je vyznáním toho, kdo to takhle pochopil: „Řekl jsem si, budu dbát na svoje cesty, abych se jazykem neprohřešil. Budu držet na uzdě svá ústa.“ Jenomže to k ničemu nebylo: „Nic se nezlepšilo, má bolest se rozjitzířila. Srdce mě pářilo v hrudi. V zneklidněné mysli mi plál oheň.“

To, co v sobě dusíme, zkrátka nezmezí. Mlčení nic nespraví. Řešení není v tom, zda se ozvat nebo ne a jak hlasitě. Pašijový příběh nenabízí žádné řešení na rovině tichosti či hlučnosti, pokoje či povyku, sebevědomí či pokory. I ticho přece může být agresivní –

v tiché domácnosti. Ale i výtržnost patří k cestě tichého krále. Kristova tichost bere na sebe kříž a jde mu vstříc. Ne pro svou výhru, ale aby udělala prostor pro pomoc těm, které ten náboženský provoz vyřadil. Ovace si tím nezíská. V chrámě už zástupy zmlkly. Tam už volá Hosana jenom hrstka dětí. Ale právě k nim je dobré se přidat. To je boží provolávat Hosana, když už je jasné, že jde v té tichosti o oběť a o pomoc, a nejen o vlastní štěstí.

Požehnané velikonoční dny přeje P. Pavel Kopeček

14. FARNÍ PLES ANEB NA PALUBĚ TITANIKU

Kdo v pátek 19. ledna 2018 zavítal do kobylnické Sokolovny na 14. farní ples, mohl se v čase vrátit o 105 let, 9 měsíců, 1 týden a 2 dny a ocitnout se v anglickém přístavu Southampton, kde se právě chystal k vyplutí zaoceánský parník Titanik.

Byl jsem jedním z pasažérů, a proto jsem u vstupu předložil svůj palubní lístek. Okamžitě se mě ujal ochotný personál, který mi předal uvítací přípitek a zavedl mě až na místo. Atmosféru, která vládla na palubě zmíněného parníku dne 10. dubna 1912, kdy vyplouval, velmi silně připomněl rovněž smyčcový kvartet, který vítal účastníky plesu (pardon, plavby) živou hudbou a známými světovými melodiemi.

Spolu se mnou se nalodilo téměř 200 spolecestujících, kteří si vylosovali jméno jednoho ze skutečných pasažérů Titaniku a ještě před začátkem plavby se mohli podívat do seznamu, umístěného v přední části sálu, zda jsou mezi těmi šťastnými, kteří se zachránili, a nebo mezi těmi, kdo plavbu nepřežili.

Foto: Pavel Krček

Ale než jsem to stačil zjistit, ples začal. Za zpěvu ústřední melodie ze stejnojmenného filmu vplul do sálu parník Titanic a na jeho přídi hlavní postavy – mladá, krásná a bohatá Rose a mladý a chudý Jack. A tento velkolepý vstup pak předznamenal další průběh plesu, který plavbu připomínal každým detailem – výzdobou sálu, jídelním lístkem se speciálním palubním menu, tématickou soutěží, vystoupením tanečního seskupení Titanic Dance, oblečením účastníků atd.

O zábavu se starala osvědčená hudební skupina Black and white, která hrála k tanci přesně až do 2 hodin a 20 minut po půlnoci. V tomto čase, dne 15. dubna 1912, se Titanic potopil. My, účastníci 14. farního plesu, ale můžeme díky Bohu všichni plout životem dál. A proto bych rád poděkoval všem, kdo se o letošní ples zasloužili. Především přípravnému týmu plesu, hudebníkům, těm, kdo pomáhali chystat a uklízet sál, obsluze ve výčepu a v kuchyni, šatnářům, všem, kdo pomáhali u vstupu do sálu, všem, kdo přispěli do tomboly a samozřejmě všem účastníkům plesu.

A poděkování patří i všem, kdo přispěli do sbírky na poutní místo Mariánské skoky.

A abych nezapomněl – nakonec jsme se našel v seznamu skutečných cestujících Titaniku pomocí lístečku, který jsem si vylosoval u vstupu. A jak jsem dopadl? Neřeknu vám to přesně, ale napovím vám, že jsem si před koncem plesu objednal v kuchyni z jídelního lístku jednu z pochoutek, a to utopence :-)

jáhen Ruda

NOVÁ OKNA DO ŠLAPANICKÉHO KOSTELA SE VYRÁBĚJÍ

V letošním roce nás čeká výměna kostelních oken, na kterou se připravujeme už od loňského roku. Je to významný zásah do architektury kostela, který napravit chybu, jež se stala při výrobě těch stávajících a navrátí mu přirozené barokní proporce. V zářijovém čísle Okénka jsme si popsali důvody, které vedou k této investici. Je to především jejich špatný technický stav a chybné rozměry. K němu si nyní můžeme sdělit více.

V roce 1972 truhláři z dnes již neznámých důvodů vyrobili okna o 35 cm širší. Při jejich osazení se do původních otvorů pochopitelně nevešly, a protože už se s tím nedalo nic dělat, vsadili je do ostění, které se směrem dovnitř rozevíralo, což je v kostelích obvyklé. Tím jsou okna osazena nikoli z vnější, ale z vnitřní strany tloušťky zdi. Zvykli jsme si tuto anomálii nevnímat, při pohledu do správně osazených oken presbytáře je ale zřejmé, že je zde něco špatně. Na fotografii (obr. 1) okna můžeme vidět vnější ostění, které zasahuje do poloviny krajních skleněných tabulek.

*Obr. 1**Obr. 2*

Foto: Ivan Vavro

Vnější pohled (obr. 2) pak ukazuje, že jsou okna schována v jakési prazvláštní kapse. Na fotografii detailu vnějšího pohledu je bíle naznačeno, kam okna správně patří.

Jak postoupily práce na výrobě nových oken? Ke konci roku 2017 byl dokončen projekt a po jeho schválení pracovníky Národního památkového ústavu Brno a Odboru památkové péče MÚ Šlapanice byl ve výběrovém řízení vybrán zhotovitel – stolařství Petr Kuklínek z Prace. Podle projektu vyrobil první okno, na kterém byly vyladěny detaily provedení a byla schválena vlastní výroba oken. Jak vypadá prototyp, si můžeme prohlédnout na prvním snímku sestaveného okna (obr. 3).

Nový rozměr vedl k novému, jednoduššímu členění, kterým se vracíme k původnímu vzhledu před rokem 1972, horní segment elipsy je pak s barokním odskokem. Materiál je lepený dub, odstín bude přizpůsoben ráům naší křížové cesty. Dvojitá skla budou lepená se speciální úpravou starých ručně vyráběných tabulek.

Vlastní výměna proběhne od poloviny září do poloviny října, kdy se kostel stane tak trochu staveništěm. Výsledek ale bude stát za to.

Obr. 3

Ivan Vavro, člen ERF

JAK JSME HOSPODAŘILI V ROCE 2017

Milí farníci,

dovolte mi, abych vás seznámil s tím, jak se vyvíjelo farní hospodaření v roce 2017. Dozvíme se to pomocí několika základních ukazatelů.

Sbírky

Zavedení nového systému sbírek v loňském roce přineslo svoje ovoce. Jak můžete vidět v následující tabulce, sbírky na potřeby farnosti stouply o více než 40 % a přesáhly 1 milión korun. Klesly sice příspěvky na potřeby diecéze, ale celkově sbírky stouply o téměř 25 %.

	rok 2017 (Kč)	pro srovnání rok 2016 (Kč)	nárůst/ pokles (%)
farní sbírky	1.000.295	706.980	41,49
diecézní sbírky	186.796	244.100	- 23,48
celkem	1.187.091	951.080	24,82

Farní sbírky ve výši 1.000.295 Kč se skládaly ze sbírek na okna a topení, které se konaly zpravidla jednou měsíčně a celkem se při nich vybralo 453.400 Kč, a ze sbírek na běžné potřeby farnosti ve výši 546.895 Kč.

Výsledek hospodaření

Na konci roku 2017 měla farnost na běžném účtu a v pokladně celkem 623.794,41 Kč. Pro srovnání ještě konečný stav pokladny a účtu na konci roku 2016: 463.681,10 Kč. Z toho plyne kladný výsledek hospodaření v celkové výši 160.113,31 Kč (v roce 2016 byl výsledek hospodaření - 167.493,37 Kč).

Závěr

Upřímně Pán Bůh zaplat' patří vám, všem dárcům, kteří jste přispěli ve všech sbírkách. Stav finančních prostředků svědčí o tom, že se nový systém sbírek ujal a je dobrým základem pro provedení výměny oken, která proběhne v letošním roce, a o které podrobněji píše Ivan Vavro v samostatném článku.

Pracuje se rovněž na rekonstrukci topení. Během měsíce března bude dokončena projektová dokumentace a další kroky budou následovat podle rozpočtu této akce a podle stavu finančních prostředků po provedení výměny oken.

jáhen Ruda, člen ekonomické rady farnosti

PUTOVÁNÍ NA OSTROV VĚČNÉHO JARA A DO JUBILEJNÍ FATIMY

Dne 15. listopadu 2017 se dvačtyřicetičlenná skupina poutníků vrátila z krásného poutního zájezdu organizovaného královéhradeckým Diecézním centrem pro seniory přes slovenskou CK Awertravel – na portugalský ostrov Madeira ke hrobu bl. Karla Rakouského a do světoznámého portugalského poutního místa Fatima, kde se přesně před sto lety zjevila nejsvětější Panna Maria třem prostým pasáčkům Lucii, Jacintě a Franceskovi.

Byl to tedy zájezd se silným duchovním nábojem. Tomu odpovídal i výjimečný duchovní doprovod: zájezdu se zúčastnil velmi sympatický královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál a další tři kněží. Průvodcem byl P. Marián Ondrejka ze Slovenska. Mši svatou jsme mívali každý den; s otcem biskupem vždy koncelebrovali všichni přítomní kněží. Na ostrově Madeira v metropoli Funchal celeburovali v jezuitském chrámu sv. Jana a v dalších dnech ve velkém společenském sále našeho hotelu; ve Fatimě nejprve v hlavní poutní bazilice, po druhé přímo u kaple Zjevení. Na tomto poutním místě jsme se dva dny za sebou zúčastnili hromadného večerního programu – růžencové slavnosti, při níž se růženec v různých jazycích předmodlivali zástupci poutníků jednotlivých národů (vždycky jen pět Zdrávasů, aby se jednotlivé národnosti vystřídalily – třeba jeden večer se

modlili Indonézané, Poláci, Italové, Francouzi, Slovinci, Slováci, Francouzi – a také zástupci českých poutníků.

Po růženci následoval impozantní světelný průvod se svíčkami a zpěvem fatimské písně: na její melodii zpíval každý svým jazykem, ale nijak to nevadilo. Průvod, v jehož čele byl nesen veliký osvětlený kříž, vycházel od Kaple Zjevení po desáté hodině večer, a tak průvod tisíců hořících svíček doprovázejících nosítka s osvětlenou sochou Panny Marie po obrovském fatimském nádvoří vypadal jak řeka plná jisker. Těžko vědět, co všechno ten tisícíhlavý dav poutníků chtěl sdělit Matce Boží: své úpěnlivé prosby, důvěru v Boží pomoc na přímluvu Fatimské Madonny, vděčnost za vyslyšení proseb...

Při krátké návštěvě Lisabonu jsme v přístavu viděli největší osobní loď na světě – mohutný koráb Queen Elisabeth, která pojme 5000 pasažérů a velikostí se vyrovná těm největším americkým letadlovým lodím. Pro nás však byla důležitější návštěva kostela, kde se v kryptě nachází kaple narození svatého Antonína Paduánského. Světec zemřel v italské Padově, ale Portugalci si jej nenechají vzít – a nazývají jej svatým Antonínem Portugalským. Kolem tohoto chrámu projíždějí do strmého vrchu starožitné tramvaje – krátké čtyřkolové „bedýnky“ přeplněné turisty. Zajímavé je, že nemají na střeše pantograf, ale skutečnou původní kladku na dlouhé tyči – podobně, jak si ji pamatují ti „dříve narození“ Pražáci u starých typů elektrik.

Ale vraťme se do prvních dnů zájezdu – na ostrově Madeira, kde jsme měli spoustu úžasných zážitků: hned tím prvním bylo nesnadné přistání na nepříliš dlouhé ranveji, která je z nedostatku místa z velké části instalovaná na betonových pilířích. Přistávali jsme za poměrně silného oceánského větru a první pokus přistát se nezdařil – pilot musel přistávací manévr v poslední chvíli přerušit, prudce zvýšit výkon motorů a velký Airbus A 319 s více než sto šedesáti cestujícími těsně nad zemí znovu nabral rychlost a znovu se vznesl; teprve po dalším okruhu se přistání zdařilo. Když se pak kola podvozku bezpečně dotkla přistávací dráhy, všichni si zhluboka oddechli, ale myslím, že předtím se asi modlili i ti nejzarytější ateisté.

Dalším adrenalinovým zážitkem byla asi dvoukilometrová jízda na proutěných suchozemských saních po srázných ulicích dolů po spádnici s kopce Monte. Toto „saňkování bez sněhu“ má na Madeiře již víc než stoletou tradici. Dva domorodí pomocníci s typickými slaměnými klobouky zabezpečují, aby při razantní jízdě nedošlo ke kolizi se zdmi okolních domů.

Blízko vrcholu Monte stojí kostel, v němž je pochovaný poslední rakousko-uherský císař bl. Karel Habsburský, synovec a následník trůnu císaře Františka Josefa I.,

kteřý po prohrané I. světové válce byl nucen žít na Madeiře ve vyhnanství a za několik let tam i zemřel. Byl to v každém směru výjimečně dobrý člověk, který se hned po nástupu na rakousko-uherský trůn v roce 1916 – bohužel marně – snažil ukončit válečné běsnění tajným jednáním s představiteli západních států Dohody. Jeho ušlechtilé snahy však byly zmařeny „spojencem“ pruským císařem Vilémem a jeho bojektivým generálním štábem.

Na Madeiře se několik desetiletí předtím léčila z tuberkulózy teta Karla Rakouského, krásná a populární císařovna Sissi, kterou ve stejnojmenném filmu zahrála rakouská herečka Romy Schneiderová. Císařovna Sissi má v parku na náměstí ve Funchalu parádní pomník: sochu v životní velikosti.

Také jsme tam byli v moc zajímavé tržnici, kde jsme mohli nezávazně ochutnat snad všechny druhy tropického ovoce; chutnalo výborně – docela jinak než to, co se dováží k nám v nedozrálém stavu. Kolem mořského pobřeží vedou velice malebné promenádní cesty. Vnitrozemí ostrova je z větší části hornaté; vrcholy dosahují přes 1600 m nad mořem. Čtyři účastnice poutního zájezdu (mezi nimi i moje manželka) vystoupily až na nejvyšší vrchol ostrova (Pico de Ruivo 1818 m).

Podle očekávání bylo počasí na Madeiře velmi příjemné – chodili jsme i večer jen v košilích a ve dne stačilo tričko. Nezávisle na pokročilé roční době to všude kvetlo: nejvíce oleandry, ale i jiné dřeviny – také pro tento kout světa typické květiny estrelicie, jejichž květ poněkud připomíná ptačí hlavu s pěřovou korunkou – tedy například dudka. Bylo znát, že jsme hluboko na jihu – v zeměpisní šířce jako jižní Itálie, Řecko či Turecko. Z Madeiry je to daleko blíže do Afriky (do Maroka) než na kontinent do Portugalska, kam to trvá letadlem přibližně půldruhé hodiny; vzdálenost z Lisabonu do Vídně urazil „náš“ Airbus A320 za tři a půl hodiny; zpáteční let se však jakoby prodloužil o jednu hodinu, když jsme si nařizovali hodinky opět na Středoevropský čas. Z letadla byla dobrá viditelnost, takže jsme mohli dobře pozorovat nekonečnou řadu alpských horských vrcholů i údolí. Ve Vídni nás čekal autobus cestovní kanceláře Awertravel, jímž jsme se za dvě hodiny dostali do Brna. Tam byl dán rozchod – a spokojení poutníci se rozloučili, poděkovali Veronice Čepelkové z Diecézního centra pro seniory v Hradci Králové za skvělou organizační přípravu cesty, otci biskupovi Vokálovi i průvodci P. Mariánovi za milé doprovázení – a noví známí se rozjeli různými směry do svých domovů.

Byla to moc zdařilá a zajímavá pouť a budeme rádi vzpomínat.

Karel Voplakal CSc.

POZNÁMKY K POUTI PODLE PRŮVODCE P. MARIÁNA ONDREJKY

Madeira – tisíc km od pevniny, 700 km od Afriky, vrchol Pico Ruivo zdolán. Funchal má asi 100 tisíc obyvatel, městečko Monte nad ním s chrámem Nanebevzetí P. Marie a hrobem blah. Karla Rakouského. Za pokání např. zaplatili poutníka místo sebe; i finanční obnos je pokáním. Úcta k P. Marii je i u protestantů. – Obraz z Quadalupe – modlili se před ním, vyprosila hodně milostí. – V roce 2018 se sejdou „*všechny P. Marie*“ v Římě. – 13. 11. bylo výročí posvěcení chrámu ve Fatimě. – Večer mše sv. pana biskupa J. Vokála v původním kostele s hroby dvou svatých dětí. V 7 h. ráno se ozývá z věže nápěv fatimského Ave a telefonické buzení. Dospělý ministrant z Prahy je tu s knězem. Promluva P. Ondrejky – odstranit, co svědomí tíží – obraz nad oltářem: zjevení P. Marie a 3 papežové – černobíle. Do Fatimy přijíždějí denně poutě ze Slovenska. Naši nedávnou národní pout' vedl kardinál Duka. Češi dostali sošku fatimské Madony k jízdě po naší republice. Slováci tentokrát trochu „zaspali“, spojili se s našimi poutníky. – Uprostřed prostranství je socha Srdce Páně. A pod sochou je pramen živé vody. Všimli jsme si poutníků, které šli po kolenou po tzv. chodníku pokání. Je to vyhlazená rovná úzká cesta od nového chrámu ke kapli zjevení. Chodí jí po kolenou ti, kdo chtějí dělat pokání nebo si něco vyprosit. Matka vizionářky Lucie onemocněla na tuberulózu a prosila P. Marii o uzdravení. Po kolenou šly obě dívky asi jeden kilometr, matka se uzdravila. Nová bazilika má 120 m délky, 12 bran. Brána svatého roku značí Ježíše Krista. Klekneme u ní, políbíme. Stavitel baziliky stavěl i v arabských emirátech. Symbolika 4 růženců u vchodu – Ježíš, Duch sv. vlebí Otce. Mozaika od Rupnika má 4 druhy zlata. Beránek se nebrání, je zakrytý křížem. Velké nebe, dole vpravo kousek pekla. Ze skály sv. Petra v Římě je základní kámen baziliky P. Marie. – Autobusem po Lisabonu: 1910 vzniklo Portugalsko, Coimbra byla hlavní městem. Revoluce. Doprava lod'í, Egyptané ze severu, Řekové a Římané. Mohamedáni r. 1147. V roce 1402 se stavěla katedrála, Jindřich založil mořeplaveckou školu. *Řeka Tajo* má velkou deltu, vozí se odtud rajčata do světa. Věž Belém je osmiúhelníková, byla bezpečná. Klášter sv. Jeronýma, symbol lev. – Socha Krista s rozpjatýma rukama stometrová z r. 1949, most z r. 1966 Goldgate spojuje severní a jižní část Lisabonu. Franko tvrdě postupoval, postavil sochu Krista. Bajša – stará čtvrt, 80 % budov padlo při zemětřesení a následném požáru asi roku 1755. Markýz Pombal zachraňoval domy od rabování po zemětřesení. Manuel I. král jezdil na slonu. Dovezl ho Vasco de Gama. 1502 – kaple Jindřicha mořeplavce, celou noc se modlil i Vasco de Gama. – Má až 3 miliony obyvatel. Při zemětřesení 40 – 60 tisíc lidí zahynulo. – Vyrábí se zde 9 milionů korkových zátek denně. – Při večerní mši sv. 14. 11. v kapli Zjevení sloužil pan biskup a kněží koncebrovali, v kapličce měli věci ke mši sv.; v promluvě otec biskup připomněl dokumenty o mariánské úctě. Po mši sv. jsme se stavili v nedaleké prodejně devocionálií a koupili jubilejní růžence. Vybíral jsem ještě obrázek svatých dětí Hyacinty a Františka a zatím mi dva společníci odešli a nevěděl jsem, jak se potmě dostat do hotelu. Zavolał jsem vedoucí PhDr. Veroniku Čepelkovou a ta přišla pro mne a dovedla do nedalekého

hotelu. Díky za to! – Domů jsem si taky odtud z prodejny vína a ochutnávky vína dovezl dvě láhve mešního vína, bílého a červeného. Jednu jsem dal u nás do kostela k případnému použití. – Mimoto jsem dostal několik obrázků dvou svatých fatimských dětí k rozdáání doma. – Pan děkan ThDr. Jan Bárta při zpáteční cestě se zamýšlel nad tím, proč nám Bůh neodpouští: neprosíme o to, co se Bohu líbí, nelitujeme svých chyb a nesnažíme se účinně o polepšení. V 15 h. nám připomenul modlitbu korunky k Božímu milosrdenství a oznámil, že bude konat zítra v 9,30 h. v Ledči nad Sázavou bude děkovnou mši sv. za naši pout'.

P. Josef Vlček

Foto: Josef Vlček

KAM DO KOSTELA... DÁL OD DOMOVA?

Třeba New York, Manhattan.

V New Yorku najdeme mnoho kostelů, lidé jsou zde hodně duchovně zaměřeni, v mnoha různých církvích, to pak počet kostelů a modliteben násobí.

My ale bez rozmýšlení zamíříme ke kostelu svatého Patrika. Je to největší katedrála severní Ameriky, sídlo římskokatolického arcibiskupa, stavěla se v druhé polovině 19. století. Vysoká 100 m, 138 m dlouhá a 53 m široká, pojme 2200 sedících lidí. V současnosti má ve všední dny krom soboty 7 mší, v neděli 8, většinou hudební i s chórem, některé ve španělštině, často se zde pořádají koncerty. Zvenku i zevnitř září bílým mramorem, ohromovala svou velikostí široké okolí.

Dnes ji ale vnímáme docela jinak. Stojí v nejprestížnější části Manhattanu, na 5th Avenue. V minulém století ze všech stran těsně kolem ní vyrostly obří mrakodrapy, které bez respektu seshora okukují její střechu i vysokou věž. V okolí chrámu jsou i mrakodrapy Rockefellerova centra, hned vedle je Trump Tower, Čtvrť diamantů, Broadway s Time Square, za kterým je Divadelní čtvrť, blízko je Central Park atd. atd.

Foto: Jiří Kolbábek

Přesto nám dopřeje nevšední zážitek. Procházíme kypícím a pulsujícím městem s nekonečnou zajímavostí, kdy současně hledíme na všechny strany světové, dolů i do závratných výšek nahoru, přemýšlíme, proč náš fotoaparát nepojme kolem scény 365 stupňů, jak to, že výška každého mrakodrapu přesahuje možnosti našeho objektivu a proč se vše odehrává rychleji, než stačíme mačkat spoušť. Najednou ale nečekaně stojíme před bílou neogotickou stavbou, kolem mrakodrapu, a připadáme si malí, malí...

Vklouzneme dovnitř velkolepým portálem s vysokými krásně vyřezávanými vraty, na nich letmo oceníme krásné plastiky: svatý Josef, svatý Patrik, tady je také plastika prvního zdejšího kněze – a už jsme uvnitř. Bílý stylově čistý interiér s barevnými okny a krásným oltářem daleko vpředu nám přinese veliký zážitek. Ticho, prostor a cítíme se jako doma, snadno se ztišíme a vnímáme přítomnost Toho, kterému to všechno patří.

Američané považují "svého Patrika" za něco jako svého vatikánského "Svatého Petra", dokonce je zde i kopie slavné Michelangelovy La Piety, jenže... přece jen Svatý Petr v Římě je ještě o něco hodně jiná úroveň... to jim ale určitě neřkejte.

Vyjdeme ven, ruch nás pohltí a mohli bychom skončit. Kdo chce pokračovat, může jít se mnou dál, na křižovce 5th Avenue a 53rd street vejdemo do metra, projedeme jednu zastávku modrým, na Broadwayi přestoupíme na červené, jedenáct zastávek a jsme v Harlemu. Jenže – nešlo přejít silnici. Projížděla zrovna záplava cyklistů, která si užívala každoroční cyklistický okruh – (později jsem zjistil, že letos bylo 32000 účastníků). Naštěstí zde byli zkušení policisté, kteří peloton po chvíli opatrně zastavili. Najdeme protestantský kostel Greater refugee temple, Church of Our Lord Jesus Christ of the Apostolic Faith. Jdeme tam totiž na gospelovou bohoslužbu, něco ve stylu filmu "Sestra v akci".

Na kostel v řadové zástavbě zíráme s otevřenou pusou. Můžete se chvíli přidat, podívejte se na obrázek.

Vejdemo dovnitř, do velkého hlediště s nízkým stropem jako v divadle. Vpředu zpívala a tančila skupina černých žen, později mužů, ze kterých dynamika, radost a profesionalita přímo tryskala. Lidé v hledišti, mnoho set, také jako by byli součástí této zvláštní bohoslužby, tančili, zpívali a pohybovali se v rytmu, ale přiměřeně, decentně

a vkusně. Nás ale pořadatelé směřovali na schody nahoru, po kterých jsme překvapeni vyšli do přeplněného horního stejně velikého hlediště s vysokým stropem, kde už seděli jen turisté. Tam byla atmosféra úplně jiná, skoro nikdo netancoval a nezpíval, společný ale byl u všech nevěstičích úsměv a rozzářené, vlhké oči.

Všichni průběžně odchází s krásně "nabitými baterkami" a hlubokým zážitkem, na který se nedá zapomenout.

Jiří Kolbábek

ZA + P. MILOŠEM KŘÍŽEM

K jeho pohřbu ve Šlapanicích dne 20. 12. 2017:

Náš dobrý farník pan Miloš Kříž pocházel z dělnické rodiny z Brna-Králova Pole, * 1958. Byl pokřtěný v porodnici, ale k víře se dopracoval teprve později. Vyučil se elektromontérem. Na vojně byl na západní hranici u radiolokátoru. Pak pan Miloš pracoval na montážích.

Ve svých 22 letech byl oddán s Martou Lockerovou, která je výtvarnicí. Oba učili výtvarné umění na základní umělecké škole, a to pro zájemce od 5 let až do maturity. Z jejich žáků jsou architekti, autoři tvorby umění. Miloš vyučoval figurální kresbu. Že se obětavě věnoval výchově nové generace, o tom svědčí i hojná účast jeho žáků na pohřbu.

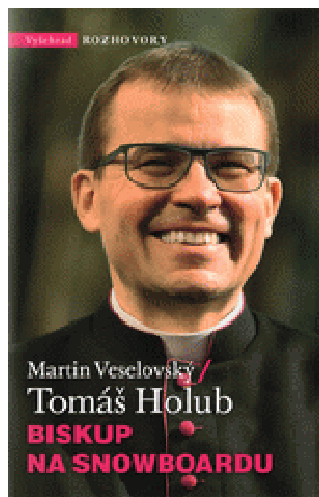
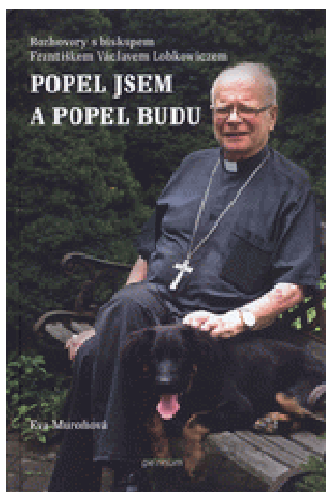
Zesnulý pan Miloš dával do díla svoji víru, pozitivní vztah k lidem i citový hlubší vztah; záleželo mu na žácích a doprovázel je i později. Ve víře se vzdělával pomocí samizdatových tisků, tehdy pro nepřízeň doby vydávaných v těžko čitelných průklepech. Zapůsobil na něho např. život dominikánského světce sv. Martina de Porres, míšence z Limy v Peru, svatořečeného v roce 1962 papežem sv. Janem XXIII. Po léta se modlil breviář, obtahoval si písmena, aby byla lépe čitelná. Vše to dělali s manželkou s nadšením. Velký duchovní vliv na něj měl kněz z Křenové ul. v Brně otec Bohuslav Cemper, který stál u jeho konverze. Znal jsem zesnulého, že chodil v neděli na večerní mši sv. a ke svátostem. Pan Miloš marodil a poslední dvě léta měl pohybové bolesti, neléčitelnou svalovou nemoc; pak přišel zápal plic, i svaly v plicích selhaly. Zopatřen byl u sv. Anny v Brně.

Všechny nás překvapil jeho rychlý odchod ze světa. Na pohřbu bylo hodně lidí, 4 kněží a synovec, Pavel Cíprys hrál na violu v hlubokých tónech loučení. Po mši sv. sloužené otcem děkanem Janem Nekudou jsme doprovodili zesnulého s nadějí na šťastné setkání na věčnosti. Odpočívaj v pokoji!

P. Josef Vlček

NOVÉ KNIHY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Popel jsem a popel budu
Rozhovory s biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem.
Nakladatelství Petrim, 2017

Ve vzpomínkách a vyprávění Františka Václava Lobkowicze, prvního ostravsko-opavského biskupa, je zřetelný jeho naprosto jedinečný, laskavý a shovívavý vztah k lidem. Kniha je plná vzpomínek a osobních svědectví, čtenář se dozví i téměř zákulisní souvislosti toho, jak moravsko-slezská diecéze vznikala, co se v církvi po revoluci povedlo a co ne, anebo i to, jak biskup Lobkowicz vidí aktuální společenská témata.

Martin Veselovský:
Tomáš Holub – biskup na snowboardu

Redaktor a moderátor Martin Veselovský dostal od nakladatelství Vyšehrad nabídku, aby dal dohromady knižní rozhovor s panem biskupem Tomášem Holubem. Sám říká, že jako celoživotně pochybující bezvěrec se rozhodl učinit zadost své zvědavosti. „*S panem biskupem jsme se sešli čtyřikrát. ... Probrali jsme všechno, co mě, laika, zajímalo a Tomáš Holub byl skvělý společník a respondent. Necouvl před obtížnými otázkami a pustil se se mnou i do témat, u kterých by mnozí jiní na jeho místě usoudili, že mlčet pro ně bude výhodnější.*“

Lenka Klašková

MINISTRANTSKÝ FLORBALOVÝ TURNAJ V TELNICI ANEB "VÍTEJ, ZLATÝ HATTRICKU"

V neděli 28. ledna 2018 se konal v Telnici ministrantský florbalový turnaj. Naše farnost do něj vyslala týmy do všech tří kategorií:

- 1. stupeň základní školy
- 2. stupeň základní školy
- Staří pardálové

A jejich vystoupení bylo velmi úspěšné. Naši borci ovládli všechny kategorie a získali v nich vždy 1. místo. Kromě kolektivních posbírali i individuální ceny. V kategorii mladších byl vyhlášen nejlepším nahrávačem Šimon Horák a v kategorii starších nejlepším střelcem Adam Kvasnička.

Všem hráčům děkujeme za vzornou reprezentaci naší farnosti a děkujeme také organizátorům za přípravu celé akce.

Na závěr seznam hráčů, kteří se turnaje zúčastnili, a několik zajímavostí:

1. stupeň ZŠ

- brankář Samuel Nohel a v poli Tomáš Buchta, Vojtěch Buchta, Matouš Horák, Šimon Horák, Vojtěch Horák a Metoděj Sedláček
- ve finále porazili Slavkov 9:7

2. stupeň ZŠ

- brankář Stanislav Buchta a v poli Jakub Koudelka, Adam Kvasnička, Filip Sedláček, Josef Sedláček a Michal Staněk (z mladších vypomáhali Šimon a Vojtěch Horákovi)
- ve finále se hrálo 14 minut místo obvyklých 10 minut, a přesto, že v něm naši hráči nemohli střídát (mladší posily ve stejnou dobu svoje finále), porazili výrazně početnější PoŠuKov 5:1

Staří pardálové

- brankář Jan Sedláček a v poli Robin Petřík, Václav Staněk, Jaroslav Teslovič a Václav Zemánek (ze starších vypomáhali Stanislav Buchta, Adam Kvasnička a Josef Sedláček)
- ve finále porazili Syrovice 2:1

jáhen Ruda

(v titulku je použit známý slogan hokejového komentátora Roberta Záruby)

Foto: Petr Horák

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 1.6. 2018

Plánované datum vydání: 24. 6. 2018

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ – URČENO VÝHRADNĚ PRO VNITŘNÍ POTŘEBU FARNOSTI

VELIKONOCE V KOSTELE VE ŠLAPANICÍCH

Květná neděle	7.00	ranní
	8.45	devátá s průvodem s ratoolestmi po náměstí
	18.30	večerní
Zelený čtvrtek	18.00	obřady Zeleného čtvrtku
Velký pátek	8.00	společná modlitba breviáře v kostele – četba + ranní chvály
	8.30 - - 12.00	příležitost ke sv. zpovědi (O. Jan + O. Josef + 3 cizí zpovědníci)
	15.00	velkopáteční obřady, otevření Božího hrobu
	20.00	večerní křížová cesta v Jiřkovicích v Loučkách
Bílá sobota	8.00	společná modlitba breviáře v kostele – četba + ranní chvály
	18.00	společná modlitba breviáře v kostele – nešpory
	20.30	obřady Vzkříšení
neděle Zmrtvýchvstání	7.00	ranní
	8.45	„devátá“ - hlavní velikonoční mše
	18.30	večerní
pondělí velikonoční	7.00	ranní
	8.45	devátá

- Po obřadech Zeleného čtvrtku bude „Svatá hodina“ a po ní možnost celonoční adora-
race.
- V pátek po obřadech a v sobotu po celý den bude kostel otevřený k soukromé mod-
litbě a návštěvě Božího hrobu.
- U Božího hrobu můžete přispět do sbírky na údržbu chrámu Božího Hrobu
v Jeruzalémě.
- O velikonoční neděli při všech mších bude svěcení velikonočních pokrmů.

